

РЕШЕНИЕ

№ 3073

гр. София, 08.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 31.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2120** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. Г. С. от [населено място] срещу Решение № Ж-92/2017г. от 09.01.2018г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ в частта му по т. 2 и т. 3.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните норми. Твърди се, че КЗЛД неправилно е преценила фактите по случая и предоставените от жалбоподателя доказателства, въз основа на което е достигнала до неправилни изводи. Посочва се, че пред Комисията е представен договор за охрана, сключен между жалбоподателя и [фирма] на 29.09.2017г., по силата на който охранителното дружество предоставя и услугата „видеоверификация“. За да може охранителното дружество да предоставя цитираната услуга, се изисквало наличието на камери, разположени в и около недвижимия имот, без значение, дали камерите са собственост на ползвателя на услугата или предоставящия услугата. Поради посочените факти макар и собственик на камерите, жалбоподателя не извършвал обработка на лични данни по смисъла на ЗЗЛД, а това се извършвало от регистриран администратор на лични данни - [фирма].

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Твърди, че жалбоподателят е монтирал и използвал камерите преди да сключи договор с

[фирма] и преди подаване на жалбата в КЗЛД, че [фирма] не осъществява записи и самата услуга не включва записи и че няма доказателства общото събрание на етажната собственост да е взимала решение да се монтират камери за видеонаблюдение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Конституираната като заинтересована страна – [фирма] се представлява от адв. К., която излага подробности по механизма на предоставяната от дружеството услуга по охрана и техническите ѝ спецификации. Представено е и писмено становище по жалбата. Не претендира разноски.

С. Г. Д. – заинтересована страна счита, че жалбоподателят има достъп до паролите на DVR и видеонаблюдението. Изразява становище, че след като етажната собственост не е взела решение независимо от договора на жалбоподателя с [фирма] дружеството няма право да вижда нея, мъжът ѝ и децата ѝ.

Заинтересованата страна М. С. З. твърди, че при извършената проверка КЗЛД е установила, че камерите са снимали и продължават да снимат.

Конституираните като заинтересовани страни – Г. М. С.; И. И. К. и И. В. С., редовно призовани, в съдебно заседание не се явяват, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № Ж-92/22.02.2017 г. на Г. С.; И. К.; С. Д.; И. С. и М. З. – всички живущи в сграда на [улица] в [населено място], за това, че без съгласието на живущите в сградата съседът им А. С. е монтирал камери за видеонаблюдение и видеозаснемане, за което не е взето решение от общото събрание на етажната собственост. В жалбата се твърди още, че записи от видеокамерите и снимки са използвани неправомерно от С.. Към жалбата до КЗЛД са приложени множество снимки и документи, касаещи влошените междусъседските отношения между страните в производството, в това число, медицински удостоверения, прокурорски постановления, жалби до Об РУ на СДВР и други.

Във връзка с така подадената жалба на А. С. е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да представи доказателства.

Представени са доказателства от страните, като от съдържанието на документите е видно, че сигналите са по повод влошени междусъседски отношения, а съдебномедицинските удостоверения за нанесени телесни повреди както на лицата подали жалбата до КЗЛД, така и на А. С. и приятелката му. Проведени са открити заседания на КЗЛД, за които страните са били редовно призовани. Комисията е предложила на страните да приключат спора със споразумение, но страните не са изразили съгласие.

На свое заседание, проведено на 07.09.2017 г., КЗЛД е взела решение за допустимост на подадената жалба от Г. С.; И. К.; С. Д.; И. С. и М. З. и разглеждането ѝ по същество в открито съдебно заседание, конституирани са страните. Във връзка с жалбата на 07.09.2017г. е извършена проверка от проверяващ екип на КЗЛД, за резултатите от която е съставен констативен протокол. На проведено редовно заседание на 11.10.2017г., обективизирано в протокол 57/2017 г., жалбата е отложена за разглеждане по същество за 08.11.2017 г. от 13.00 часа, като [фирма] е конституирано като страна. В хода на административното производство със Заповед № РД-14-276/18.09.2017г. Председателят на КЗЛД е наредил да бъде извършена последваща проверка по

спазване и прилагане на ЗЗЛД в етажната собственост. Резултатите от извършената проверка са обективирани в Констативен акт № ППН-02-378/05.10.2017 г., в които е посочено, че на записания в жалбата адрес се намира 4 етажна жилищна сграда, състояща се от един вход. За целите на охранителна дейност и след посегателства над г-н С. и негово имущество, в ап. 20 била изградена система за видеонаблюдение от [фирма], което дружество поддържа системата. Констатирано е, че системата за видеонаблюдение се състои от 3 броя видеокамери и записващо устройство - DVR-видеорекодер, съхраняван в апартамента на С.. На проверяващия екип било разяснено, че в жилищната кооперация има изградена система за видеонаблюдение, след взето решение на общо събрание на живущите, но към момента на проверката, по данни на С., тази система не функционирала. Описаните камери, инсталирани от С., не били част от другите, поставени със съгласието на всички живущи на адреса. Първата камера била разположена на стената до входната врата и обхващала пространството под касата на входната врата на ап. 20, като била защитена посредством решетка. Втората камера била инсталирана във вътрешната част на апартамента и заснемала коридора. Третата камера била инсталирана под перваза на прозорците на ап. 20 и също била защитена с метална предпазна решетка. Тя обхващала входа на жилищната кооперация, част от път, който води до подземни гаражи, част от оградата на имота и части на съседен имот. Първата камера осъществявала запис при отчитане на движение, а третата постоянно. Посредством DVR-видеорекодер, системата за видеонаблюдение позволявала извършване на запис на видеокадри за период от около 4-5 дни. След запълване на паметта (1 терабайт) на DVR- видеорекодера, старите записи автоматично се изтривали по реда на тяхното постъпване. Чрез инсталиран софтуер на личния лаптоп на С. се визуализирали входящия видеообраз и записите от видеокамерите. Достъп до системата за видеонаблюдение и направените записи имал единствено С. чрез въвеждане на потребителско име и парола в използвания софтуер. Не се осъществявал отдалечен достъп до видеокадрите и записите. Системата за видеонаблюдение позволявала идентификация на физически лица. Към момента на проверката нямало поставени информационни табели, предупреждаващи за осъществяването на видеонаблюдение. За документиране на резултатите от проверката и в присъствието на С. били снети 4 броя графични изображения от системата за видеонаблюдение, описани в констативния протокол и приложени към констативния акт. С. предоставил на проверяващия екип и Гаранционна карта № [ЕГН] за системата за видеонаблюдение, в която били описани техническите характеристики на устройствата. Проверяващият екип констатирал наличието на действаща система за видеонаблюдение на посочения в жалбата адрес.

От приложената към констативния акт гаранционна карта се установява, че система за видеонаблюдение е монтирана от [фирма] на 26.11.2016г..

С писмо от 06.10.2017г. на КЗЛД на [фирма] е предоставен тридневен срок за изразяване на писмено становище и представяне на относими доказателства, като привлечена страна в спора. [фирма] в писмена форма информирали комисията, че между дружеството и А. С. е сключен договор за охрана на имущество № 1407-03009, считано от 29.09.2017г. Като допълнителна услуга била договорена видеоверификация на обекта. Обяснено било, че „видеоверификацията“ е услуга, при която единствено при регистриран алармен сигнал от обекта в дежурния мониторинг център верифицират информацията, получена от присъединените камери в реално време“.

Компонентите, необходими за извършването на услугата, не били инсталирани и не се поддържали от [фирма]. Системата за видеонаблюдение била собственост на С.. Технически екип на дружеството е извършил настройка за централизиране на сигналите към мониторинг центъра на [фирма] с оглед осъществяване на услугата видеоверификация. Със становището е представен цитирания договор за охрана на имущество.

С допълнение към становището, заведено с рег. № Ж-92#30/31.10.2017 г., [фирма] информирала, че видеоверификацията е услуга, при която само при регистриран алармен сигнал от обекта, в дежурния мониторинг център се извършва визуална проверка на истинността на аларменото действие, посредством видео включване на камерата, без да се правят записи.

Предвид изложеното КЗЛД установила, че е налице нарушение на ЗЗЛД и постановила решение № Ж-92/2017 г. от 09.01.2018 г., с т.1, на което оставила без уважение като неоснователна жалба с рег. № Ж-92/22.02.2017 г., подадена от С. Д., И. К., Г. С., И. С., М. З. срещу А. С. по отношение на камерата, която е позиционирана вътре в ап. 20 на основание разпоредбата на чл.1, ал.9 от ЗЗЛД. С т.2 на същото решение КЗЛД уважила като основателна жалба с рег. № Ж-92/22.02.2017г. в частта ѝ свързана с извършването на видеонаблюдение от двете камери, съответно разположени на стената до входната врата и обхващащи пространството под касата на входната врата на ап. 20 и под перваза на прозорците на ап. 20, в чийто обхват на заснемане попадат обществени места, съобразно установената фактическа обстановка, поради нарушаване на принципа регламентиран в чл.2, ал.2, т.3 от ЗЗЛД личните данни да бъдат съотносими, свързани и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. Във връзка с т.2 КЗЛД с т.3 на решението издала задължително предписание на А. С. в 10 дневен срок от влизане в сила на решението да демонтира двете камери, в чийто обхват на заснемане попадат общите части в сградата и обществените територии извън нея. Показанията на разпитаните по делото свидетели – Вл. И. и Г.М. са в съответствие с представените от ВИП С. Е. становища в производството пред КЗЛД.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в законоустановения срок. Видно от приложената по делото обратна разписка жалбоподателят е бил уведомен на 12.01.2018г. за оспорения административен акт, а жалбата срещу акта, е подадена до съда, чрез административния орган на 26.01.2018 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД в съответствие с предоставените му правомощия по чл.38, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД / ред. ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г. / .

На основание чл.9, ал.4 във връзка с ал.3 от ЗЗЛД /в приложимата редакция/ решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове и чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация /ПДКЗЛДНА; Правилника// при проведено открито заседание. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл.12 от Правилника,

регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подпишат. Съгласно чл.11, ал.4 от ПДКЗЛДНА „председателят или член на комисията, който не е съгласен с решение, го подписва с особено мнение“. Видно от Протокол № 52/07.09.2017 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, присъстват трима членове на Комисията. Последните са положили подписите си под оспореното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 от АПК.

Тъй като липсва изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение намира чл.59, ал.2 от АПК. В случая актът съдържа задължителните по тази разпоредба реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника/, и съобразно чл.12 от Правилника подпис на лице, което не е присъствало, поради това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.2 от АПК.

Съдът намира, че не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството е образувано в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника. Незаконосъобразното обработване на лични данни обхваща период от време от 26.11.2016г. / датата на монтиране на системата за видеонаблюдение от [фирма] / което не е преустановено към момента на подаване на жалбата до КЗЛД /22.02.2017г./.. Следва да се посочи, че в жалбата до КЗЛД не е посочено от кога се осъществява нарушението, но предвид установената дата на монтиране на системата за видеонаблюдение сроковете по чл.38, ал.1 от ЗЗЛД са спазени. Посоченото обуславя извод за допустимост на административното производство.

С решение от проведено заседание, обективизирано в протокол жалбата е обявена за допустима, конституирани са страните в производството и е предвидено разглеждането на спора по същество. Тъй като жалбата може да подаде всяко лице следва извод, че КЗЛД е сезирана надлежно.

Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица“ по реда на АПК. Назначена е проверка на място, чиито резултати са обективизирани в Констативен протокол и Констативен акт /чл. 10, ал. 1, т. 3 и чл. 12, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 от ЗЗЛД; чл. 38, ал. 2 от Правилника; чл. 9, ал. 1 от АПК/.

На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на КЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

Приложените по делото препис-извлечения на протоколи от проведени заседания на КЗЛД съответстват на разпоредбата на чл.11, ал.2 от Правилника. Решение № Ж-92/2017г. от 29.01.2018г. на КЗЛД, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 07.09.2017г. и неприсъствено, не е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Предвид изложеното съдът сче, че не са налице основанията за отмяна по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 от АПК.

В конкретния случай жалбоподателят А. С. няма качеството администратор, вписан в регистъра по чл.10, ал.1, т.2 във връзка с чл.3, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД. Независимо от това с представените по делото писмени доказателства, се установи, че С. обработва лични данни – записва с автоматично средство, система за видеонаблюдение. Това следва от констатациите в констативния протокол и констативния акт и приложените снимки. Като запис от разположената на стената до входната врата камера се осъществява при отчитане на движение, а запис от инсталираната камера под перваза на прозорците на ап.20 постоянно. Така извършената от жалбоподателя съвкупност от действия попада в понятието „обработка“, чиято легална дефиниция е дадена от законодателя в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗЗЛД „Обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.; чл. 2, б. „б“ от Директива 95/46/ЕО, транспонирана в България - § 1а от ДР на ЗЗЛД/. Предвид изложеното А. С. може да бъде приравнен на администраторите на лични данни и да бъде адресат на решението по чл.38, ал.2 във връзка с ал.1 от ЗЗЛД. Съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 3, ал.1 и ал.2 от ЗЗЛД, администратор на лични данни е физическо или юридическо лице, както и орган на държавната власт или на местното самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни, както и който обработва лични данни, видът на които, целите и средствата за обработване се определят със закон /чл. 2, б. „г“ от Директива 95/46/ЕО/.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗЗЛД /в приложимата редакция/ лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Целта на ЗЗЛД /в приложимата редакция/ е да се гарантира

неприкосновеността на личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи. Точно такива данни представляват заснеманите от С. кадри. Установи се от представените доказателства и от становището на охранителната фирма [фирма], че видеокамерите са собственост на С., че само той има парола за достъп до заснетите видео файлове и че системата за видеонаблюдение позволява идентификация на физически лица. Чрез инсталиран софтуер на личния лаптоп на С. се визуализират входящия видеообраз и записите от видеокамерите.

Разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗЗЛД /в приложимата редакция/ регламентира седем алтернативни хипотези, в които обработването на лични данни е допустимо. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Според разпоредбата на чл. 7, б. „е“ от Директива 95/46/ЕО държавите-членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1. Тази разпоредба е отразена и в чл. 4, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД/в приложимата редакция/. В настоящия случай следва да се прецени била ли е налице цитираната разпоредба. Интересите на А. С., свързани с недобрите междусъседски отношения, следва да са с превес пред интересите на подалите жалбата физически лица, но такъв не се установява.

В подобен род случаи следва да се държи сметка както за правата и свободите на лицата, чиито данни се обработват, така и за правата и свободите на лицата, които обработват данните. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят С. обработва данни на други физически лица – в конкретния случай на живущите и посетителите в жилищната сграда, чрез видеозаснемане, поради което правилно е отбелязала КЗЛД това обработване на лични данни, чрез „видеозаснемане“ представлява нарушение на чл. 2, ал. 2, т.1, т.2 и т. 3 от ЗЗЛД/в приложимата редакция.

В подкрепа на изложените мотиви е и Решение на Съда от 11.12.2014г. по дело С - 212/13 по преюдициално запитване, в чийто диспозитив е

посочено, че член 3, параграф 2, второ тире от Директива 95/46 трябва да се тълкува в смисъл, че използването на система за видеонаблюдение, извършваща видеозаснемане на хора, съхранявано върху устройство за дълготрайно запамяване, а именно твърд диск, която е инсталирана от физическо лице в семейната му къща за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците на къщата, като системата покрива и обществени места, не представлява обработване на лични данни при извършване на изцяло лични или домашни занимания по смисъла на тази разпоредба. Доколкото видеонаблюдението покрива, макар и частично, публични места и поради това е насочено извън личната сфера на лицето, което извършва по този начин обработване на данни, то не може да се счита за дейност, която е изцяло „лична или домашна“ по смисъла на член 3, параграф 2, второ тире от Директива 95/46.

В случая не са налице и предпоставките на разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 от ЗЗЛД /в приложимата редакция/ - обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни. Страните не спорят, че в сградата, в която са монтирани камерите и се осъществява видеонаблюдението е установен режим на етажна собственост. Общото събрание на етажната собственост приема решения за извършване на разходи, които са необходими или неотложни за поддържането или за възстановяването на общите части / чл.11, ал.1, т.10, б.“а“ от Закон за управление на етажната собственост - ЗУЕС/ с мнозинство, повече от 50 на сто от представените идеални части от общите части на етажната собственост /чл.17, ал.3 от ЗУЕС/. В настоящия случай доказателства за прието решение от общото събрание на етажната собственост за монтиране на камери от жалбоподателя С. не са представени. Предвид изложеното видеонаблюдението с обсег заснемане на обществени места, от двете монтирани камери, съответно на стената до входната врата, обхващаща пространството под касата на входната врата на ап.20 и под перваза на прозорците на ап.20 нарушава регламентирания принцип в чл.2, ал.2, т.3 от ЗЗЛД/в приложимата редакция/ и не е в изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя С., че процесните видеокамери са необходими, във връзка с сключения от него договор за охрана с дружеството [фирма]. Видно от становището на дружеството, а и от разпита на техника, монтирал алармената система – камерите за видео наблюдение са монтирани от С., същите са негова собственост и само той има достъп до софтуера, който ги управлява и до записващото устройство. Дружеството, осъществяващо охраната има достъп до видео

сигнала, единствено и само, при задействан алармен сигнал, като то не може да прави или копира записи. Именно поради посоченото от конституираната заинтересована страна не би могло да се приеме защитната теза на С., че той е бил задължен да монтира камери, като част от условията му по договора с [фирма]. Същите са били монтирани далеч преди жалбоподателя С. да сключи договора си за охрана. Освен това договорът с [фирма] е сключен на 29.09.2017г., а жалбата е подадена на 22.02.2017г. и касае период от време предхождащ момента на сключване на договора със заинтересованата страна.

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата на А.С. е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена. Предвид наличието на незаконосъобразно обработване на лични данни правилно КЗЛД с т.3 на оспореното решение е издала задължително предписание на А. С. в 10 дневен срок от влизане в сила на решението да демонтира двете камери, в чийто обсег на заснемане попадат общите части в сградата и обществените територии извън нея.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, както и на основание чл.143, ал.4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. С. от [населено място] срещу Решение № Ж-92/2017 г. от 09.01.2018г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т. 2 и т. 3., като неоснователна.

ОСЪЖДА А. Г. С. от [населено място], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: